

Yedi gün, yedi resim, yedi kişi, bir roman

Geçenlerde yayımlanan İstanbul'da *Bir Merhamet Haftası* adlı romanın yazarı olarak görünen Murat Gülsoy'un romana katkısının, sadece yedi anlatıcıya her gün birer resim göndermekten ibaret olduğu ortaya çıkınca, bu yedi ayrı anlatıcı-yazarın her birine ulaşarak onların görüşlerini alma-ya çalışmaktan daha tabii ne olabilirdi? Bir hafta boyunca

her gün kendilerine gelen resim hakkında yazılar kaleme alan bu kişiler, birkaç sayfa daha karalayamazlar mıydı? Ne var ki çok kolay olmadı bu süreç. Zaman geldi, isimlerin, zaman geldi kişilerin uydurma olduğu düşüncesine inanacak hale geldik. Yine de her birine ayrı ayrı teşekkürü bir borç biliriz.

BEHÇET ÇELİK

HALİL:

Kitabı üst üste iki kez okudum. Kendi yazdığım bölümleriye bu iki okumanın haricinde üç dört kez okudum. Kitap elimde geçtiğinden bu yana, boş kaldıkça kitabı karıştırıyorum diyebilirim. Benim gibi kitabın yazarlarından Ayşe Hanımın da sorduğu gibi, bu bir roman mı bilemiyorum. Bu bir romansa bile, yazarı Murat Gülsoy mudur, biz miyizdir? Yayınevi kapağına Murat'ın adını yazmış. İsmi hiç duyulmamış yedi –galiba Ayşe Hanım bizler gibi değil, yabancı dergilerde falan yazıları yayımlanmış bir hocaymış– yazarın yerine iyi kötü eserler vermiş, ödüller almış birinin adının yazılması ticari olarak anlaşılır bir şey. Yine de bizim isimlerimizin yanında soyisimlerimiz de verilemez miydi? İspat için değil; bu ülkede oğlunun adı Ferhan, eşinin adı Zeynep olan, Sami Dayı rahmetliyi tanıyan, seven bir başka Halil yoktur. Bu Halil'in ben olduğumun ispatı gerekmiyor; okuyanlar beni tanıyorlarsa, hemen anlayacaklardır, ama ileride tanışacağım birilerinin isimimi, soyisimimi duyduklarında bu kitabın yazarlarından biri olduğumu anlamalarını isterim. Umarım yeni baskılarda bu düzeltilir. Kitabın (bir türlü roman diyemiyorum, ne yapalım, bizim roman diye okuduklarımızın, roman diye bildiklerimizin bir başı, sonu, iyi kötü bir akışı olurdu) öbür yazarları açısından soyisimlerinin verilmesi sakıncalı olabilir. Özellikle Ali'nin. Kitabı okuduğumdan bu yana şaşkınlık içindeyim. Kitabın kapağında kitabın yazarı olduğu belirtilen kişi oğlumun arkadaşı, bu Ali de

Murat Gülsoy
İstanbul'da Bir Merhamet Haftası
Can Yayınları, 2007, 256 s.

yazarın arkadaşı, o zaman Ali de oğlumun arkadaşı olabilir. Olmaya da bilir elbette. Çocukluğundan itibaren Ferhan'a pek öğüt vermedim, sadece arkadaşlarını iyi seçmesini tembihledim arada sırada. Düşünüyorum da, aklıma Ali isminde bir arkadaşı gelmiyor, Allaha şükür. Yine de, bizden gizlediği bir arkadaşı olmuş olabilir mi? Ferhan'ın yaşıtı olmalı bu Ali. Öbür çocuk, Erol da onun yaşıtı olmalı. Ne tuhaflar şeyler yaşamışlar gençliklerinde? Bizim gençliğimizden çok farklı. Tamam, ben üniversitede okumadım, ama bilirim bizim zamanımızın üniversite çevresini. Bir kere fakülteye erkekler kravatla giderlerdi o zaman. Ferhan'ı bir gün kravatlı görmedim fakülteye giderken. Ferhan'ın bizimkine benzer bir gençliği oldu-

ğunu düşünürdüm. Bu kitabı okuyunca gördüm ki kazın ayağı öyle olmayabilir. Bir yandan da düşünüyorum, umarım öyle değildir, diyorum. Bu Ali'lerin, Erol'ların, Murat'ların yanında Ferhan'ın eziklik duymuş olmasını istemem, o da onlar gibi kızlarla gezmiş tozmuş, edebiyatla iyi kötü ilgilenmiştir umarım. Ferhan'ın bana tuhaf gelen hallerinin nedeni inşallah böyle bir eziklikten ötürü değildir. Ali'nin yediği herzeden yememiştir (yemez!), ama üniversite yıllarının biteviye geçmemiş olmasını isterim.

Tuhaf şey, kitabın neden hazırlandığını, o resimlerin ve biz yazarların (ne tuhaf şeymiş insanın kendisinden yazar diye söz etmesi) ne amaçla seçildiğini çözebilmiş değilim. Ama iyi oldu, benden bu kitapla ilgili görüşlerimi yazmam istendiğinde bir çırpıda yazabildim işte. O “merhamet haftası”nın üzerinden iki ay geçti, ama kalemim körelmemiş. Bu süre içerisinde hatıralarımı mı yazsam, hayal ettiğim insanları mı yazsam, karar veremedim. Bir karar versem, hemen yazmaya koyulacağım. Yazacaklarımın Ferhan'a, torunum Halil Can'a ders ve ibret vermesini isterim. Boşu boşuna kalem sallamak bizim kuşağa yakışmaz; bu gibi avantür işler Murat'ın ve arkadaşlarının işi. Şunu çözemedim; benim yaşadığım yılların Türkiye'siyle bugünün Türkiye'si çok farklı. Dolayısıyla benim nakledeceğim hatıralardan çocuğumun, torunumun ders çıkarması çok zor. Üstüne üstlük, hatırladıklarımı ne kadar doğru hatırladığımdan da emin değilim. İki olayın peş peşe cere-

Bu bir romansa bile, yazarı Murat Gülsoy mudur, biz miyizdir?

yan ettiğini sanıyorum, ama belki arada başka bir şeyler de oldu, hatıralarımı naklederken o hatırlamadığım olayın yokluğu nedeniyle baştan sona yalan, sahte bir hatırat çıkabilir ortaya. Hayallerimin ne kadarının hayal olduğu da şüpheli ya. Geçen gün düşündüm, bir roman kahramanı yaratayım dedim. Sonra baktım, boyu benim boyum, eğitimi benim eğitimim olan biri hakkında düşünüyorum. Hatıra mı, hayal mi? Bilemiyorum.

ALİ:

Ah Murat, alacağın olsun. Bomboşa yakın bir evde, bilgisayarı da Selcan aldığı için kalem kâğıtla, adını ilk kez duyduğum bu derginin (ortalık, adını noktalama işaretlerinden almış dergilerle dolu. Bu da onlardan biri galiba) istediği yazıyı yazıyorum. Selcan'sız, Sarp'sız bir hayata alışmaya çalışıyorum. Sarp'ı haftasonlarında görmeme izin veriyor Selcan. Ama cumartesi babalığı babalık mıdır?

Kitabın yayımlandığından haberim yoktu. Sağolsun, Murat, bu proje için "küt" diye girdiği hayatımdan "küt" diye çıktı. Yıllarca görüşmemiştik. Bir projesinde görev aldığım, kimselere açmadığım sırlarımı açtığım için yeniden arkadaş olmamız gerekmiyor. Oysa onunla tanıştığımız yıllarda, "dostluk = sır"dı. Sırrımızı açtığımız kişiyi dostumuz atamış olurduk; dostumuz atadığımız kişiye sırlarımızı faş etmemiz gerekirdi. Sonra dostluklar tavsadı; sır denecek şeyler yaşamayı, hissetmeyi bıraktık. Gene de bir sırrım vardı ve Murat'ın projesinde bunu açıkladım. Murat dostum olduğundan değil. O çizimlerin doldurmasına geldim belki de.

Sadece çizimlerin değil, hatırlamanın, hatırladıklarımın... Neydi o ressamın adı, Ernst'tü galiba. Adam delirip de çizmiş olmalı bunları. İçinde ne varsa kusmuş, atmış. Bir yerde okumuştum; sanat eserinin sanatçının bedeninden, zihninden attığı safralar olduğunu, bunun sanatçıya iyi geldiğini, ama okurlara zarar vereceğini iddia ediyordu yazar. En azından benim için öyle olmuş benziyor. O resimlere bakmak bana yaramadı. Artık yalnız, boşanmış bir adamım. Selcan, alı al moru mor karşıma dikipli bir çırpıda söyleyiverdi artık birlikte yaşayamayacağımızı. Nedenini sormadım bile, öylesine emindim ki. Ertesi gün yatak odamızdaki şifonyerdeki eşyalarını toplarken gözyaşları içinde, tahmin ettiğim günahın ayrılmamızın asıl nedeni olmadığını söyledi. Bu affedilmeyecek bir şey değilmiş, ama yataktaki kadını gördüğümde hissettiklerimden iğrenmiş. Benim yanımda yaşlanmak istemiyormuş. Bu hiç aklıma gelmemişti.

Artık en büyük sırrını açık etmiş biri olarak, şunu da itiraf edebilirim: Selcan'sız, Sarp'sız hayat çoğu zaman bomboş geliyor gelmesine, ama bazen de hayata yeni başlıyormuşum hissi kaplıyor içimi. Yeniden başlamanın imkânsızlaştığını, bunun mümkün olduğu bütün dönemeçlerden döndüğümü -önemli olan o dönemeçlerden dönmekmiş, sağa olmuş, sola olmuş, bir şey değişmezmiş-bundan sonrasının dümdüz bir yol olduğunu sanırdım. Değilmiş, eski arkadaşım yeni bir dönemeç çıkarttı karşıma. Resam içindekileri kusmuş rahatlamıştı; yazarken, hatta daha önce, o resimlere bakarken ben de rahatlamışım. Bakmak

Max Ernst'ün resimlerinden biri... (Kitaptan)

bile sanatsal bir edimmiş. Bir kez bunlara baktıktan sonra, yıllardır içimi kemiren günahlarımı itiraf etmeseydim de, dümdüz olduğunu sandığım yoldan çıkar, bir yerden saparmışım gibi geliyor bana. Çok şey borçluyum Murat'a.

AKIN:

Süsen de okur mu diye yazdığım kelimelerden öte ne kalır benden.

Belki eski bir derginin siyah beyaz kapağının bir köşesine yazılmış bir telefon numarası, kimin olduğu unutulmuş.

Unutulmaması için tutulan bütün notlar gibi kayıp.

Elini bir kez uzatır insan öbürüne; gerisi yalan. Ya tutarsın, ya çekersin elini.

Tutsan bile tutmamışsındır. Çekindiğin her şey gibi kovalar durur seni.

Eskimek, eksilmek bilmez bir acının müptelası bile olmazsın. Bütün kâğıtların, bütün kalemlerin hepsi düşman

görünecektir artık.

Hiçbir yer siper olmayacaktır sana. Sanma ki kelimeler, ne de boş sayfalar.

Her harf Süsen'le başlayacak, her işaret Süsen'le.

Boşluk sandığın her şey boşluktan beter bir acı. O acıyı boşaltamazsın. Tutarken tutmadığın elden çıkmamış hiçbir kelam, hece ya da harf.

Kendine bile acıyamayacaksın.

AYŞE:

Orta yaşlı öğretim üyesi kendisinden katkıda bulunduğu "roman" hakkında bir şeyler yazması istendiğinde sevindi. Disiplinlerarası çalışmaların günümüz dünyasını çözümlmek için *sine qua non* olduğunu düşünür, yıllardır edebiyat kuramlarını okur, gelişmeleri takip ederdi. Bir gün bir çalışmasını edebiyata özgülemek yıllardır istediği bir şeydi, ama çalışmasına konu edeceği yapıtın içerisinde kendisinin yazdı-

ğı metinler olacağını hiç düşünmemişti. Böyle olmasını yadırgamamak gerektiğini düşündü. Dönem başlarında öğrencilerine anlatmaya çalıştığı konulardan biriydi “self-reflection.” “Kendi üzerine düşünen düşünce” dediğinde öğrencilerin bomboş baktıklarını sezer, onlara çaktırmadan gülümserdi. Edebiyat metinlerini örnek vermek aklına gelmezdi, bunu fark edince utandı biraz. Oysa çok güzel bir örnek olabilirdi bu. Bir edebiyat metninin içerisinde o edebiyat metninin çözümlenmesi de bir tür “self-reflection” değil miydi? Kendisine gönderilen son resim hakkında yazdıklarında biraz da bunu yapmıştı. Bunu yapan bir tek kendisi miydi kitabın yedi müellifi arasında? Öbürlerinin yazdıklarını okumuştuk okumasına, ama bu gözle bakmamıştı. Kitabın yazarının kim olduğu sorusuna değinmişti o son bölümde. Ama bu yedi yazarın yazdıklarının bir araya geldiklerinde bir roman oluşturup oluşturmadığını düşünmemişti.

Bakhtin, romanın karnavalesk yanına vurgu yapardı. Romanın farklı kahramanlarının, farklı söylemlerinin karşı karşıya geldiğinde ortaya çıkan cümbüşün karnavalesk olduğunu savunurdu. Peki, *İstanbul'da Bir Merhamet Haftası*'nın yedi müellifi kuşkusuz yedi farklı söylem içerisinde bir şeyler yazmışlarken, ortaya bir karnaval çıkıyor muydu? İlk bakışta, bu yedi kahramanın değil karşılaşmak, birbirini tanımıyor olmalarından yola çıkarak bu soruya olumsuz bir yanıt verilebilirdi. Söylemler karşılaşıyor muydu? Kahramanlar karşılaşmazken söylemler karşılaşabilir miydi? Yazmaya başlarken baktıkları, ortak bir tanıdıklarının gönderdiği, inceledikleri, üzerinde düşündükleri ortak bir resim vardı, ama yazılanlara bakıldığında körlerin fili tarifine benzer bir durum ortaya çıkıyordu. İsmi anımsamadığı yazarlardan birinin ısrarla resimlere hiçbir göndermesi olmayan şeyler yazdığını düşündüğünü anımsadı. Yine de o yazarın yazmaya başladığı nokta aynı resimdi. Resimlere bakan gözlerin resimlerin üzerinde karşılaştıklarını savunmak, iyi niyetli ve zorlama bir çaba mı olurdu? Herhangi bir resme ortak bakış böyle bir sonuç doğurmazsa bile, Ernst'ün resimleri söz konusu olduğunda bir ortaklıktan

söz edilemez miydi? Gerçeküstüçülük bilinçdışının bilince çıkarılmasını hedefliyordu. Özellikle Ernst'ün resimleri sadece Ernst'ün bilinçdışının ifadesi olarak değerlendirilemezdi, ortaya çıkan eser (şimdilik buna “roman” diyemeyiz) şunu gösteriyordu: Bu gerçeküstücü resimler ziyadesiyle kışkırtıcıydı ve bakanların kendi bilinçdışlarını açık etmelerine vesile olabiliyordu. Belki de Jungcu manada kolektif bir bilinçdışından söz edilebilirdi. Böylece, zaten bilmediğimiz bir yerlerde bir ortaklık, bir karşılaşma olduğu düşünülebilir, ayrıca bu söylemlerin yazarların bilinçlerindeki sökülüklerden taşıdığı an(lar)da karşılaştıkları ve ortaya karnavalımsı bir metnin, bir “roman”ın çıktığı savunulabilirdi.

Orta yaşlı öğretim üyesi bir önceki cümlede “kolektif” kelimesini yazarken önce iki “l” kullanıp sonra bunu düzeltirken, kitaptaki metinlerinden birinde “fallus”un bir “l”sinin düşerek “falus” olarak yazıldığını anımsadı. (s. 247) Bu hata kendisinin miydi; editörün ya da düzeltmenin, ya da proje sahibinin bir hatası mıydı? Bunu ilk fark ettiğinde bilgisayarı kapalı olduğu için hatanın kendisinde olup olmadığını bakamamıştı. Sonra da unutmuydu. “Fallus”un bir “l”sinin düşmesi bir lapsus (“klavye sürçmesi”) muydu? Fallus eksikliğinden kurtulmanın bir yolu muydu “l”lerden birini düşürmek? Daha da önemlisi, fallusun hangi “l”siydi düşen? Birinci mi, ikinci mi? Metin analizinde bunun bir önemi olmalıydı. Bilinçte oluşan yırtıktan düşen bu harf neyi imliyordu? Bir eksikliği imlediği kesindi. Proje sahibi (“üst-yazar”) otomatik yazmalarını istemişti, Breton'un manifestosunda belirttiği gibi, otomatik yazıyla bilinçaltının dış etkilerden kurtulacağını ummuş olmalıydı. Otomatik yazının imkânsızlığının göstergesiydi düşen “l”. Kitabı okurken otomatik yazının ne olduğunu en iyi bilen kendisi olduğu halde, en az otomatik yazı sayılacak metnin kendi yazdıkları olduğunu düşünmüştü. Üçüncü tekil kişinin ağzından yazması mıydı bu hissi veren, yoksa otomatik yazının ne olduğunu az çok biliyor olması mıydı? Yine de bir alt-yazar olarak orta yaşlı öğretim üyesinin de bu resimler hakkında aklına geleni

yazarken bilinci sökülümüştü, sökülümüş gibiydi. Böyle bir sökülüğün, sökülme olgusunun kelimelerle ifade edilmesi sökülüğün dikilmesiydi belki de. Terzi, ne yazık ki, bu kez kendi sökülüğünü dikmiş gibi göründü terziye.

DENİZ:

İKİ YÜZ KÜSUR SAYFA BİR KİTAP
BEYAZ KAPAKLI TUHAF RESİMLİ
YAZARI YEDİ OKURU YEMEDİ

Kadın kocadan gizli okuduğu kitabı bitirdikten sonra sehpanın üzerine bol reklamla alacalı bulacalı dergilerin gazetelerin yemek eklerinin sağlıklı yaşam broşürlerinin yanına bıraktığında kocanın bunu fark etmeyeceğini bıraktığı yerden yine kendisinin kaldıracağını biliyordu bilmesine neyi fark etmişti ki bunca senedir ama bu kadar erken eline yeniden alacağını bilmiyordu nasıl olduysa ondan bu kitap hakkında bir şeyler yazmasını isteyen biri çıkmıştı ne yazabilirdi ki kendi yazdıkları dışındakileri okurken sıradanlaştığını hissettiğini herhangi yedi insandan biri olduğunu noktalama işareti kullanmadığı için belki de kitabı okumaya kalkacak olanların onun yazdıklarını atlayacaklarını buna üzülmeceğini hatta sevineceğini kendisinin de belki böyle yapacağını yok yapmayacağını asıl ötekilerin noktalarla durmuş virgüllerle soluklanmış cümlelerinin soluklanmış olduğunu kolaylıkla fark edeceğini düşündüğünü mü yazacaktı kocanın horultuları eşliğinde okumuştuk okumasına kitabın tamamını kitapsız diye küfür edilen bir ülkenin kitapsız milyonlarca evinden birinde yaşıyordu bir zamanlar okuduğu bütün kitapları özleyivermişti daha ilk sayfada noktalı virgüllü yazmış yazarların bazılarıyla ortak yanının kitapsızlaşmış olmaları olduğunu fark ettiğinde yazarın gizli emelinin bunu fark ettirmek olabileceğini düşünmüştü evi kocanın horultularından arzulanmayan bedeninden daha acıklı gelmişti geldiği gibi gitmişti gitmemişti bir tutam kalmıştı kulak memesi kıvamında kıvama gelmeye çok olmuştu memeleri arzu çıkıp gitmişti evlerinden nereye taşınmıştı kimlere kancasını atacak kafesleyecek sonra yüz üstü bırakacaktı gene göz altı kremini sürmeye kalktığı aynaya bakacak mecali olacak mıy-

di aynada kimi görecekti yazarı görseydi aynada sorsaydı ona ne demeye bu işi başına sardığını kendine sorduğunda arzuya anlatsaydı ama arzu taşınmamış mıydı giderken neleri götürmüş birkaç parça bir şey bırakmamış mıydı kırıntılarını elektrikli süpürgeyle farkında olmadan süpürelili ne kadar olmuştu belki birazı perdelerle sinmişti onları da yıkamış olmalıydı gardırobu çekse arkasından çıkar mıydı?

YAĞMUR:

Sevgili kuzenim Murat'ın önceki bütün kitaplarını okumuştum. *Istanbul'da Bir Merhamet Haftası*'nı da elime geçer geçmez, kargo şirketinin plastik ambalajını yırtar yırtmaz bir solukta okudum. Kitaplarında ölümle bu denli haşır neşir olmasını anladım okurken. Daha önce anlamamış olmam garip aslında. Onu hep farklı biri olarak düşünürmüşüm demek. Aynı acının iki farklı ucundaymışız, aynı acının. Beni neden arayıp sormadığını da anladım, bu proje aklına gelene dek. Yaşamak ölümü unutmaya çalışmaktan ibaret. Bense ona ölümü anımsatıyorum sürekli olarak. Yazdıkça ölümsüzleşmeye, en azından ölümü unutmaya çalıştıkları söylenir yazarların. Kuzenimde bir şeyler ters galiba. Ölümü her an aklında tutarak onunla baş etmeye çalışıyor. O da böyle meydan okuyor anlaşılır. Benim yalnızlığım baş başa yalnızlığa meydan okumam gibi belki de. Genetik işte. Damarlarımızda akan kanda mevcut...

EROL:

Aynı yolu izlemeyeceğim. Projenin ilk günlerinde çemkireceğim kadar çemkirdim arkadaşşıma. Doğrusu, benden bu kitap hakkındaki görüşlerimi isteyen adama da ilk başta çemkirmek geldi içimden. Bana kendi başına ulaşmış olamazdı, arkadaşım ya da yayıncısı vermiş olmalıydı kaldığım "otel" in adresini. Küçük pazarlama taktikleri. Biraz da bunlar yüzünden uzaklaşmadım mı edebiyattan? Bizim oyun parkımızdı edebiyat; birileri kocaman, aynalı, çirkin binalar inşa ettiler üzerine. Sonra düşündüm, arkadaşımın böyle bir şey yapmayacağına kani oldum. O kadar da zor değil ki beni bulmak. Bir hayli ipucu vermişim yazarken. Belki de

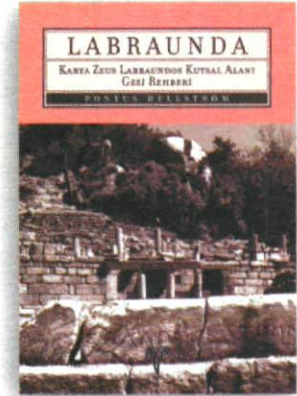
bulsunlar diyeydi. Bu adamın gelişinin oyunun bir parçası olduğunu düşündüm; düşünmek işime geldi demeliyim. Arkadaşımın projesinin kahramanlarıyla yeni bir oyun kurmaya çabalamadım mı? Bu kez de bir başkası alsın beni bir başka oyunun parçası yapsın. Eleştirmenlerle nasıl dalga geçerdik; hele o kitap tanıtım yazılarıyla... Yazar olacağımı en çok düşündüğüm, hayal ettiğim zamanlarda bile, bir an aklımdan geçmedi bir başkasının metni üzerine bir şeyler yazmak. Oyunbozanlık etmek gibi görünürdü bana. Şimdi benden istenen bu. Neyse ki başkasının değil, yedide birini benim yazdığım bir metin üzerine bir şeyler karalayacağım.

Daha önceki yapıtlarında da deneysel bir şeyler yapmaya çalışmış bir yazarın, "yazmadan yazdığı" bir metinle karşı karşıyayız. Tom Sawyer'ın çitleri arkadaşlarına boyatması gibi, bu yazar da kitabı başkalarına yazdırmış. Utanmadan, kitabın kapağına da kendi adını koymuş. Üniversitenin ilk yıllarındaydık, darbeden beş altı yıl sonra olmalı, şimdilerde darbe çığırkanlığı yapan bir tiyatrocunun, tiyatrodaki arkadaşlarına üniforma giydirip yoldan geçenlere kimlik sordurmuştu. Bu bilmedikleri üniformaların içinde sert bir edayla kimliklerini soranlara sessizce kimliklerini gösterenlerin (olmuşsa itiraz edenlerin de) hepsi oyuncu olmuşlardı böylece. Ortaya konan oyun çok başarılıydı, ama başarı ne bunu akıl eden tiyatrocunun, ne de üniformalı arkadaşlarının. Başarı kimliklerini gösterenlerindi. Onları kimse anımsamıyor bugün. Bu "happening"i anımsayanlar, sadece bunu akıl eden anımsıyorlar. Bu kitabın başarısı da kapakta ismi yazan zatın değil, içerideki metinleri yazanların. Ne var ki onlar da unutulacak, unutuldu bile. Zaten memleketimiz gizli saklı yapılanların değil, apaçık yapılanların görülmezleştigi bir yer oldu. Bir şeyi saklamak istiyorsan en görünür yere koyacaksın. Ortaya çıkan eserde herhangi bir nesnel gerçeklik de yeniden üretilmiş değil. Hatta gerçekliğin nesnel olmadığı savını ileri süren gerici bir eserle karşı karşıyayız. Edebiyat bir oyun alanı değildir efendiler. Oyuncu olabilirsiniz, hayalci olabilirsiniz, hayal olabilirsiniz hatta, ama sanatçı olamazsınız. ♦

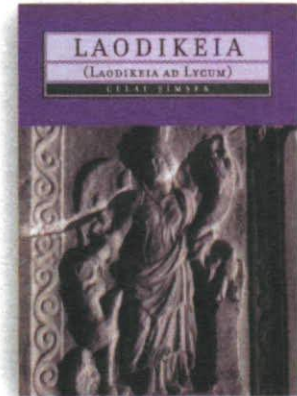
Eski Anadolu Kentleri Dizisi

ISBN 978-975-807-152-4
212 sf., 15 x 21 cm, renkli kuşe baskı

ISBN 978-975-807-172-2
164 sf., 15 x 21 cm, renkli kuşe baskı

ISBN 978-975-807-169-2
384 sf., 15 x 21 cm, renkli kuşe baskı

www.zerobooksonline.com

ege

YAYINLARI

t:0212 244 75 21-22-23 f:0212 244 32 09

e: info@egeyayinlari.com